

Leto VII.

V Ljubljani, 15. julija 1911.

Štev. 7.

M. G.

Žensko delo.

Naše javno življenje prevladuje moč, ki dirja nebrzdano preko vseh pobožnih želj tesnosrčnih moških in preko nazadnjaških, srednjeveških nazorov še vedno mnogoštevilnih žensk. In ta moč je narodno gospodarstvo, ki danes vsekakor ne more več pogrešati dela ženskih rok in ženskih glav. Pomislimo samo na razne tovarne in trgovine, razne pisarne, na pošto, na učiteljska mesta i. t. d.

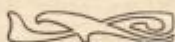
Ker gospodarske in društvene razmere silijo žensko v javnost, v življenje, je posledica tega, da se bojujejo te in vse druge napredno misleče ženske za svojo neodvisnost, za socialno in politično enakopravnost. Saj edino ta enakopravnost more odpraviti razne krivice in poniževanja ter zapostavljanja, ki jih mora prestatati sedaj ženska. Dandanes delujejo ženske v vseh raznovrstnih poklicih, delujejo z najlepšim uspehom; povsod jih jemljejo radi v najraznovrstnejše službe, ker so v splošnem mnogo marljivejše in solidnejše kakor moški. In vendar se njih delo ceni manje in plačuje slabše, kakor moško. To krivico more odpraviti ženstvo, ko bo imelo besedo v občini, v deželnem in državnem zboru.

Seveda jih je še vedno mnogo, ki mislijo, da ženska sploh ni sposobna ter da zaostaja v znanosti, slovstvu, umetnosti, tehniki daleko za moškim. Če bi ti ljudje kaj čitali, pa bi videli, da so ženske v zadnjih desetletjih dosegle po svetu veleugledna in

Vsaka gospodinja, ki hoče 'Slovensko Gospodinjino' zastoj, naj pošlje svoj naslov Kolinski tovarni v Ljubljani.

odgovorna mesta. Spominjam samo na gospo Curie, ki je izumila radij in je znamenita profesorica na prvem pariškem vseučilišču.

Sicer pa, kaj gre v življenju res samo za velike duhove in ženijske? Ali ne zahteva trezno, vsakdanje življenje veliko število vztrajnih, mirnih, inteligentnih in vestnih delavcev, ki jih najdemo prav med ženskami največ. Kdaj smo še slišali, da je ženska izpraznila kako blagajno in utekla z denarjem v Ameriko ali kdové kam? Kvečjemu da je katera poneverila neznatno svotico, ker je bila v sili in bedi. Pa še takih slučajev je izredno malo . . . To je gotovo, da je ženska vobče jako solidna in tankovestna in se v svoji službi docela zaveda svoje dolžnosti. Zato ga že skoraj ni več poklica, v katerem bi ženska z uspehom ne delovala, saj jo sili boj za obstanek v svet. Prav zato pa je prva in glavna dolžnost staršev, da nauče svoje hčerke plavati, preden jih puste v valovje življenja. Narodno gospodarstvo bo tem lepše uspevalo, čim več bo inteligentnih delavk vseh poklicev. Za politično in socialno enakopravnost ženstva se bore zlasti Čehinje. 17. julija t. l. je bila pri ministrskem predsedniku Gautschu velika ženska deputacija zahtevati pravičnih reform. Slovenke se tej zahtevi pridružujemo.

Slučaj usode.

III.

»Minka! Hudourni oblaki se zbirajo nad mojo glavo in žele bi, da si Ti tu, da Ti gledam zopet v nedolžne jasne oči, v katerih se tako krasno zrcali mirnost čiste Tvoje duše! — Moje oči pa so omamljene od dražesti in gracije, in — srce tudi že nekoliko. — V soboto sva se peljala z baronom Alfredom v Elvirin gradič na obisk. Da bi Ti videla to bogastvo, to orientalsko potratnost! — In kako čarobno gostoljubna ume biti! — Pili smo šampanjca, pušili cigarete, igrali na klavir, peli in plesali! — Povem Ti, ljubica, da nisem poklonil že Tebi svojega srca, — izgubil bi ga bil že davno tukaj . . .«

— S kakimi čustvi je čitala Minka pisma, ki so iz njih odsevale te misli, — kdo more popisati? — V prvem trenutku mu je hotela pisati, da mu vrača prostost, a utolažila se je zopet, češ, strast še ni ljubezen; in taki odnošaji, v kakoršnih je sedaj Etbin, morajo vznemiriti živce vsakemu moškemu. »Saj mi ni

Zahtevajte cikorijo

prelomil ni malo zvestobe, — še vedno me ljubi. Ko se vrne, bo zopet vse dobro!»

A skrb in dvom sta se vendarle globoko zarila v njeno srce. Mirna ni mogla biti več. Zaman je skušala biti v svojih pismih šaljiva, — postala so — prisiljena in pusta. Da bi se mu pokazala ljubosumno, branil jej je ponos. To pa je najprej začutil Poljak, kateremu so se začela njena pisma zdeti naravnost dolgočasna, negracijozna, hladna. Pisal je zato še redkeje in krajše.

Minka se ni pritoževala nikomur; sama je trpela vse in venela, bledela. —

Ko pa jej je končno pisal kratko, da se ne vrne več, temveč da pojde na željo barona Cn. z Alfredom na B-sko vseučilišče, kjer bo že čez pol leta promoviran, ter da mu je Cn. preskrbel v ministrski pisarni dobro mesto, — tedaj se je zganilo njeno srce v bridki slutnji, da se ne vidita — nikdar več.

In res, Etbinovi listi so izostali slednjič popolnoma in le slučajno je čitala pozneje v nekem uradnem listu vest, da je nastavljen nadarjeni dr. Poljak v ministrstvu.

IV.

Ena mojih prvih pacientinj je bila gospa Nasičeva. Stanoval sem namreč v isti ulici, dve hiši od njih. Zahajal sem pozneje še večkrat v ono prijazno rodbino in zvedel počasi vse družinske tajnosti. Nasička je bila že popolnoma siva, a še vedno čila gospa; vendar se ni več bavila s poučevanjem na klavirju.

Bogomir je služboval pri finančnem uradu, ker ga niso nikdar veselile študije. Minka pa je šla pred leti prostovoljno za učiteljico na ljudsko šolo pri usmiljenkah. Na noben način je ni bilo mogoče obdržati doma. Doktorica mi je pravila, da jo otroci ljubijo kakor mater ter da vse sirote silijo v njen razred.

Nekega deževnega večera, ko sem prišel zopet na poset k Nasički, povedala mi je gospa med solzami vso povest Minkine ljubezni.

»Glejte, gospod doktor, tak je sedANJI svet!« je dejala končno ter si brisala oči. »Hudobija in sebičnost vedno triumfujeta nad plemenitostjo in požrtvovalnostjo! Gorje mu, kdor se poda z ideali v srcu v borbo sveta! Oskrunijo in osmešijo mu jih takoj. Klečeplastvo in dobičkarija sta glavni sili, ki gonita kolo življenja.«

»Kje je sedaj doktor Poljak?«

»Pred kratkim je postal ministerijalni svetnik, in šel v F. — Minister grof L. A. ga baje silno protežira; star bo komaj pet-

v korist Družbe sv. Cirila in Metoda!

deset let. Postal je najostudnejši renegat, ki zaničuje svoj materski jezik in zatira in ovaja navzgor vsak narodni pojav Slovencev kot nelojalnost in izdajstvo.«

»On da je postal tak, ko je bil v mladosti tako fanatičen rodoljub?!«

»To je storila družba njegova in pa vsekakor prirojena slabost značaja. Tudi jaz bi ne bila nikdar tega pričakovala. — To sem vam menda pravila, da se je Poljak pred nekaj leti oženil?«

» — s komteso Elviro?«

»Ne, to je že pred leti poročil baron Cn. Gospod Poljak se je oženil z neko starikavo židinjjo, — seveda iz ljubezni — ter priženil krasno trinadstropno palačo in pol milijona kron...«

* * *

Štiri mesece po tem dogovoru pa sem čital v nekem lokalnem časopisu sledečo vest: »Včeraj ob četrtri uri popoldne, ko se je peljal gospod ministerijalni svetnik dr. E. Poljak na izprehod, so se splašili njegovi konji zaradi pogreba neke usmiljenke in so prevrnili kočijo. Svetnik, katerega imenovanje baronom se je pričakovalo vsak dan, je padel tako nesrečno na glavo, da je malo minut pozneje umrl v rokah zdravnika dr. Š. — Dr. E. Poljak je bil kremenit značaj, blaga duša; vzoren uradnik in politik, ki bi bil še dolgo deloval državi v korist in sebi v čast. Slava njegovemu nesmrtnemu spominul« — —

Malo nižje pa sem čital med številom dnevnih mrtvecev: ... »S. Marija Nasičeva, usmiljenka, 44 let, jetika.« — — —

J. P-I.

MANICA KOMANOVA:

Kazen.

Rivico bi delal Milici vsakdo, kdor bi trdil, da je bila hudobna. Da jih je pa imela za ušesi več kakor kdo drugi in da je s svojo, le njej prirojeno hudomušnostjo pripravila že marsikoga v zadrego, no — kdo bi jej to zameril? Ljudje so vkljub temu zelo radi bivali v njeni veseli družbi, dasiravno so

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

oni, ki so jo bolj natančno poznali, z neko strahopetnostjo trdili, da ni dobro za tistega, kogar vzame ona na »piko.«

Toda — kar se domoljubja tiče, šla je Milici vsa čast. Bila je zavedna in vneta Slovenka in gorje onemu, kdor se je drznil žaliti njen narodni čut.

Prigodilo se je pa, da se je Milici odrobil prednji zob. To pa za mladega dekleta ni karsibodi. Tega mnenja je bila tudi Milica. Ko se je v zrcalu dobro ogledala, je prišla do spoznanja, da je najbolje, ako se takoj odpravi k zobozdravniku, da te njene nepravilike nikdo ne zapazi.

In res, takoj naslednje jutro se je odpravila v mesto k nekemu zobozdravniku, čigar ime ji je bilo že prej znano.

Ko vstopi v čakalnico, sedel je ondi neki črnooblečen gospod, ki je brezdvomno prišel iz prav istega namena kakor Milica. Prebiral je časnike. Milica je sedla in tudi ona vzela časnik v roko, da si z branjem nekoliko prežene dolgi čas mučnega čakanja.

Kakih deset minut pozneje je vstopila v čakalnico še tretja oseba — mlad častnik. Pri njegovem vstopu je prejšnji gospod hitro vstal ter mu skočil naproti. Iz vsega njunega vedenja je bilo videti, da morata biti dobra prijatelja. Sedla sta prav tik drug drugzega ter se začela živo razgovarjati.

Milica se v začetku za ta dva ni prav čisto nič brigala. Ko pa je zaslišala, da je častnik izrekel o Slovencih par pikrih, skoraj sramotilnih opazk, — je postala pozorna.

Ozrla se je skrivoma nanj ter je razmišljala, kaj naj stori. V hipni, sveti jezi je že nameravala dvigniti se kvišku in priložiti predrznemu častniku par klofut. A o pravem času se je še domislila, da bi to ne bilo niti umestno, niti spodobno, in — premagala se je.

V tem trenutku pa je pomolil zobozdravnik iz sosednje sobe glavo in zaklical: »Naprej!«

Nato se je dvignil častnikov tovariš ter odšel za zobozdravnikom. Milica pa je ostala sama s častnikom.

Toda kdo bi popisal njeno jezo in obenem začudenje, ko se ji je zdajci častnik brez vsega pomisleka pridružil ter jo začel prijazno ogovarjati.

Že mu je hotela zabrusiti par tacih, da bi bile ubogemu častniku vse žive dni brnele po ušesih. A v naslednjem hipu ji je moralo priti na misel nekaj zelo izvrstnega. Krog usten ji je za-

Zahtevajte Zvezdno cikorijo!

igral komaj viden, prekanjen nasmeh, za tem pa je začela častniku zelo sladko odgovarjati na vsa njegova vprašanja.

Beseda jima je tekla vedno zaupnejše. Konec pogovora pa je bil, da sta napravila sestanek za prihodnji večer.

»Toda to je križ, ker jaz jutri večer ne bom prosta« — začne z nekako skrbjo Milica. »Veste, gospod častnik, službo imam.«

»Pa si dobite namestnico!«

»Nimam denarja, gospod častnik!«

»Tu imate dve kroni, s tem denarjem lahko plačate namestnico!«

Milica vzame ponudeni dve kroni in pravi:

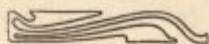
»No, dobro. Sedaj je vse v redu. Torej počakajte me jutri zvečer točno ob osmih pred L gostilno, potem pa odideva na sprehod.«

Zopet se je oglasil zobozdravnik, in zdajci je pohitela Milica k ordinaciji . . .

Ko je Milica pri zobozdravniku opravila, sta se še enkrat sešla s častnikom. Še enkrat sta si krepko stisnila desnici, ter se pogledala z očmi, v katerih se je bralo: »Ostane tako, kakor sva se domenila!«

O častnik mladi, kaj bi dejal ti, ko bi bil videl v Miličino srce? Kaj bi dejal, ko bi bil vedel, da se tvoji dve kroni še pogreti nista mogli v Miličini roki, ker ju je takoj poslala — družbi sv. Cirila in Metoda.

Bilo je prihodnjega večera. V mestu pred L krčmo je nemirno korakal mlad častnik, tesno v plašč zavit, gori in doli. Bil je videti zelo nestrpen. Oziral se je na vse strani. Nagajivi vetrič pa, ki je pihljajl po mestu, zapihljajl je nagajivo častniku okolu ušes, ter mu skušal dopovedati, da slovenska dekleta niso toli neumna, kakor si domišlja on in da je šel ubožec strahovito na limanice.

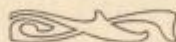
Mati.

Da lovišču nekega dunajskega lovca se je dogodil nedavno sledeči dogodek: Eden izmed lovcev je težko obstrelil lisico, ki pa je vendar še imela toliko moči, da je zbežala v svojo luknjo. Lovci so napodili za njo psico, ki je že v kratkem času

Zahtevajte cikorijo

privlekla iz brloga mrtvo lisico. Takoj nato je hitela zopet nazaj v brlog. Lovci so spoznali po mrtvi lisici, da morajo biti v brlogu še njeni mladiči. Čakali so z zanimanjem, kdaj jih privleče psica na dan, toda zaman, psice ni bilo več na izpregled. Klicali so jo, jej žvižgali, ali brez uspeha. Lovcem ni preostajalo drugega kakor skopati pot do lisičjega brloga. Ko se je to zgodilo, se je nutil lovcem ljubezniv prizor: Psica, ki je bila predkratkim izgubila svoje mladiče, je s pravo materinsko ljubeznijo dojila mlade lisičke. Zaman so lovci naganjali psico, naj bi se polastila mladih, osorno je zalajala nad njimi, jim kazala svoje ostre zobe ter se čutila predvsem mater. Pripeljali so jo z lisičicami vred v hišo lovca, kjer je domovala za pečjo v neprestani skrbi za svoje pastрке.

Marsikatera mačeha naj bi se učila od živali usmiljenja in materinske ljubezni. V resnici je včasih žival blažja kot človek.

Iz zavoda sv. Nikolaja v Trstu.

Veliko so pisali časopisi o tržaškem ljudskem štetju. Ob tej priliki so pokazali Italijani vso smelost svoje narodne fanatičnosti. Slovenci so pa tudi po večini — žalibog ne vsi — pokazali svojo narodno odločnost, čeprav so morali marsikateri trpeti zato dejansko izgubo. Med temi pa so bile tudi slovenske služkinje, ki so služile pri italijanskih in nemških rodbinah. Mnoga dekleta so morala zapustiti službo, ker niso hotela priznati tujega jezika za svoj občevalni jezik. Kaj pomenja to, kolika žrtev je to — to lahko razume le oni, ki pomisli, kako mora biti pri srcu ubogemu dekletu, ki je imelo le nekaj kronic plače in ki je sedaj v tujem kraju brez strehe.

Kraj pa, kjer so se dekleta navduševala za pogumno nastopanje o priliki ljudskega popisovanja, je bil zavod sv. Nikolaja. Pa ne samo o tem času, temveč že dolga leta vzgaja to zavetišče slovenske služkinje v tem zmislu, preskrbuje jim poleg tega službe ter jim daje potrebna navodila, da ostanejo Slovenke ne samo po jeziku, temveč tudi po svojem čistem moralnem življenju. Ako pomislimo, da je od služkinj — kot bodočih žen in mater — odvisen tudi naš tržaški naraščaj, potem moramo pripisovati temu zavodu tem večji pomen.

ki se prodaja v korist narodnih društev!

Z malo odškodnino, ki jo dajejo dekleta, pa se ne morejo zdrževati dragi prostori, ne more se preskrbovati hrana in ne morejo se poravnati stroški, ki jih imamo z večernimi učnimi kurzi in ob različnih slučajih. Zanašati se moramo pač na podporo rodoljubnih Slovencev in Slovenk. Obračamo se zato tem potom do vseh domačinov s prošnjo, da se blagovolijo tuptam spomniti našega zavoda, ki stoji kákor Družba sv. Cirila in Metoda na braniku tržaškega slovenstva s tem, da varuje tisočim slovenskim služkinjam njih jezik in moralo. Prosimo Vas vse, posebno pa vas, slovenske žene, da nam pošljete kako denarno podporo!

Iz domače kuhinje.

II. Rezanci.

Ogrski rezanci. Napravi testo iz dveh jajec in moke, zvaljaj ga za nožev rob debelo, posuši ga malo ter zreži potem na široke rezance, te skuhaj v slani vodi, nakar jih odcedi. Zavri v kozi kos surovega masla ali malo kisle smetane, prideni kuhane rezance in jih duši tako dolgo, da se dobro segrejejo. Nato deni vrsto teh rezancev v skledo, posipaj jih s kravjim sirom, pokrij to z rezanci in posipaj zopet s sirom. Tako delaj, dokler ne porabiš vseh rezancev. Zreži tudi nekaj slanine na kocke, ocvri jo, da bo lepo rumena ter zabeli s temi ocvrki rezance, ki jih daj takoj na mizo. Pazi, da ostanejo gorki. — Krompirjevi rezanci. Skuhaj par olupljenih krompirjev ter jih zdrobi na strgalniku. Primešaj jim 2 jajci in toliko moke, da se testo ne bo prijemalo deske. Zgneti ga dobro, razvaljaj precej debelo, zreži na prst široke rezance, katere skuhaj v slani vodi; odcedi jih potem in zabeli s surovim maslom in drobtinami. Lahko jih tudi opečeš na surovem maslu. Daj jih k divjačini ali h kaki pečenki v omaki na mizo. — Mlečni rezanci v žganem sladkorju. Napravi iz dveh jajec testo za rezance, razvaljaj ga precej na debelo in zreži na široke rezance. Razbeli v kozi precej surovega masla, zarumeni v njem kake dve žlici sladkorja ter deni v to rezance. Ko so malo rumeni, jih zalij z mlekom ali s sladko svežo smetano ter jih kuhaj v nji 15—20 minut. Ako hočeš, jih potresi še s sladkorjem. — Z medom. Deni na vodi kuhane, odcejene rezance na surovo maslo, potresi jih z drobno zrezanimi mandlji ter pokapaj z medom; premešaj jih dobro, potem so gotovi.

Zahtevajte Molinsko cikorijo!

— Sirovi rezanci. Zmešaj skodelico sira z dvema rumenjaka in enim celim jajcem, soljo in toliko moke, da dobiš precej trdo testo. To testo razvaljaj bolj debelo ter ga zreži na prst široke rezance, katere skuhaj v slani vodi; odcedi jih, potresi z drobtinami in jih zabeli. Ali pa deni srove rezance na razbeljeno surovo maslo ter jih na obeh straneh lepo rumeno opeci. — Ali: Deni v slani vodi kuhane in odcejene navadne rezance na razbeljeno surovo maslo; primešaj par žlic kisle smetane, v kateri razmotaj 2 jajci in skodelico zdrobljenega sira ter postavi potem kozo za četrto ure v pečico.

◦ RAZNOTEROSTI ◦

Ženska zdravnica v Trstu. V Trstu je začela izvajati samostojno prakso zdravnica dr. Klara Kukovec kot specialistinja za ženske in otroške bolezni. Gdč. dr. Klara Kukovec je posečala z najboljšim uspehom tri vseučilišča in sicer v Saussane v Švici, v Kazanu na Ruskem in v Gradcu. Prakticirala je tudi na večih klinikah kakor v Moskvi in Inomostu ter delovala tudi že v Peterburgu ter raznih ruskih mestih ob Volgi.

IV. mednarodni kongres za žensko volilno pravico se je vršil nedavno v Stokholmu. Udeležilo se ga je okoli 1000 oseb, večinoma žensk iz vseh kulturnih držav sveta. Ta svetovna ženska zveza, ki šteje ogromno število članic, je zborovala doslej že v Kopenhagenu, Amsterdamu in Londonu.

Velikanska demonstracija angleškega ženstva za žensko volilno pravico se je vršila junija meseca t. l. v Londonu. Demonstracije se je udeležilo okoli 50.000 žensk. Generalko je predstavljala gdčna. Drumontova, ki je jezdila na čelu sprevoda. Na sto in sto »oficirk« je vodilo posamezne oddelke, ki so korakali deloma v zgodovinske kostume opravljeni z zastavami in množičnimi godbami ob dolgem obrežju Temze. Princezinje, soproge ministrov, uradnice, umetnice, trgovske uslužbenke, pisarice, delavke i. t. d. so bile v tem sprevodu. Ljudstvo je simpatično pozdravljalo to lepo organizirano demonstracijo. Sprevod je trajal več ur.

Naj reče kdo, kar hoče, gotovo je, da so slovenske gospodinje dobro zadele, ko so se oprijele Kolinske kavne primesi. Pričajo nam o tem poleg drugega številna pohvalna pisma, ki jih vedno in vedno dobivamo od raznih strani in ki v navdušenih besedah hvalijo izvrstne lastnosti Kolinske kavne primesi. Prejšnje čase so naše gospodinje — in ne po krivici — tožile, da jim ni mogoče napraviti dobre kave, ker ne morejo dobiti pri-

mernega kavnega pridataka. Kakor znano, igra kavni pridatek pri napravljanju kave važno in pogosto celo odločilno vlogo. Dober kavni pridatek kavo lahko izboljša, slab jo poslabša in jo napravi nezavžitno. Kavi pridajati kavne pridatke je že stara navada, kajti prava kava sama zase nima posebno dobrega okusa, ne prikupljive barve in ne ugodnega vonja. Pogosto pa — celo če je premočna — vpliva škodljivo na živce. Po močni kavi, ki je napravljena brez kavnega pridataka, boli rada glava in človek po nji ne more zaspati. Kavni pridatki imajo torej nalogo izboljšati kavi okus, dati ji lepo barvo in prijeten vonj in odstraniti one neugodne in škodljive učinke, ki v nji tiče. Jasno je, da zamore to storiti le dober kavni pridatek. In kot dober, da, kot najboljši kavni pridatek se je izkazala Kolinska kavna primes. Ona lahko v vsakem oziru konkurira z vsemi drugimi kavnimi pridatki. Ona združuje v sebi vse one dobre lastnosti, ki jih mora imeti dober kavni pridatek. Z nobenim drugim kavnim pridatkom doslej niso mogle biti naše gospodinje popolnoma zadovoljne. Eden je bil premalo izdaten, drug spet je dajal kavi neprijeten okus, tretji neugoden vonj, četrti nelepo barvo itd. Kolinska kavna primes pa je izborna v vsakem oziru. To je poglavitni vzrok, da jo imajo naše gospodinje tako rade. Drugi vzrok pa je ta, da je Kolinska kavna primes pristno domače blago — edino te vrste na celem našem jugu. Kolinska tovarna v Ljubljani, ki je podjetje združenega našega trgovstva, je edina tovarna za kavne primesi, ki jo smemo po pravici imenovati domačo. Ona tega ne kaže morda le na papirju in v naslovu, ampak z dejanji. Ona podpira z rednimi vsakoletnimi prispevki vse naše važnejše kulturne in narodne institucije — predvsem našo prekoristno »Družbo sv. Cirila in Metodaa«. To so glavni vzroki, da se je Kolinska kavna primes tako hitro priljubila našim gospodinjam in da se je tako hitro v vseh slovenskih družinah razširila. Slovenske gospodinje so s tem, da so med mnogimi kavnimi pridatki izbrale ravno Kolinsko kavno primes, dobro zadele, kajti Kolinska kavna primes je najizbornejši kavni pridatek in edino domače blago te vrste.

Ime:

R. Miklauc

Ljubljana

bodi vsakemu znano

pri nakupu blaga za

obleko in perilo

Izprašan optik

FR. P. ZAJEC

Ljubljana, Stari trg št. 26

Priporoča svoj dobro urejeni

optični zavod

kakor različne vrste naočnikov, ščipalcev, toplomere, zrakomere, daljnogleda itd. itd.

Priporočam svojo veliko zalogo
švicarskih ur,

zlatnine in srebrnine,
gramofone po nizkih cenah.

Nikeln. žepna ura od K 3'50 naprej
srebrna cilin. .. " .. 6'50 "
budilke .. " .. 3'— "

Zahtevajte novi cenik, ki ga pošljem zastoj in franco.

Trgovina

s špecerijskim blagom

Trgovina

z moko in dežel. pridelki

- Točna in solidna postrežba -

A. ŠARABON & Ljubljana

Glavna zaloga rudninskih vodâ

Veležgalnica kave

z električnim obratom.

Zaloga

istrskega, laškega brinja

Zaloga

vsakovrstnih semen